

Arne Bjerregaard (KrF):

Om det foreliggende forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene kan jeg kun sige, som det blev sagt fra fremskridtspartiet, at det midlertidige næsten kan gå hen og blive permanent. I det hele taget synes jeg nok, at vi siden den anden verdenskrig ikke har formået at føre en boligpolitik i dette land, som har løst noget som helst problem. Vi har idelig været udsat for dette og hint på boligområdet, fordi man aldrig har været konsekvent i sin langsigtede boligpolitik. Man har gennemgående på det boligpolitiske område — med enkelte afbrydelser, må jeg sige — kun satset på kortsigtede løsninger.

Men det er da mit håb, at regeringen eller andre vil fremsætte et forslag, som der kan blive bred enighed om her i salen, om en langsigtet boligløsning. Jeg er vel klar over, at socialdemokraterne og de radikale stikker hovederne sammen for at fremkomme med sådan en boligpolitisk løsning, og måske har de allerede barslet med sådan en, men dermed være jo ikke sagt, at vi kan bruge den, at alle partier kan slutte op om denne løsning. Ét ved jeg dog, at de radikales synspunkter på visse områder kan falde sammen med ideer hos kristeligt folkeparti.

Lad mig minde om, hvad OECD udtalte: vi løser ikke dette lands økonomiske problemer, hvis vi ikke løser vore boligpolitiske problemer. Det var da nok værd at overveje, om der dog ikke er en mulighed for at drage hele boligproblematikken ud af det evindelige slagsmål i dette ting, som gentager sig næsten hvert eneste år.

Sidste år fremkom man fra S og SF med et forslag, som var ensidigt, idet det kun skulle gælde parcelhusene, som skulle udredes af hele boligproblematikken, i al fald med hensyn til underskud og overskud, der skulle afvikles over en periode på 15 år. Det er vi helt enige i, men det samme må så sandelig også gælde på lejerboligmarkedet. Det er simpelt hen en nødvendighed for at

få en vis ensartethed. Dette forslag må nødvendigvis kræve en finansiering af såvel det private som det almennyttige byggeri med indeksregulering af de lån, der skal optages. Det ved jeg også er foreslået, men ordningen må gælde mere end det almennyttige, sociale byggeri. Den må omfatte det private byggeri også, hvis vi skal løse hele boligproblematikken.

Da det er et særdeles alvorligt problem, som kræver megen tænkning, og da det kræver meget materiale at komme frem til en løsning, som kan stå i mange år, mener jeg, det er nødvendigt, at vi tænker os godt om et langt stykke tid. Under hensyn til dette kan jeg acceptere det herværende forslag om udsættelse af, jeg havde nær sagt boligløsningerne et års tid. Det er simpelt hen en nødvendighed, for at vi kan få tid til at lave en ordentlig langsigtet boligpolitik.

Med hensyn til kollegiebyggeriet må jeg sige, at jeg finder, vores kollegiebyggeri i dette land efterhånden er forfejlet, ligesom f.eks. vores pensionistboligbyggeri i dette land er forfejlet. Hvorfor i alvide verden skal man prøve på at afsondre en vis gruppe af mennesker i ganske bestemte ghettoer? I visse områder har jeg set at vore pensionister er afsondret i ghettoer, der ligger nær ved kirkegården — det er så behagelig let. Her vil man så afsondre de studerende i et ganske bestemt område. De studerende kommer ikke ind i samfundslivet, pensionisterne bliver udskilt fra samfundslivet, inden det var nødvendigt. Jeg mener, vi må sprede den slags byggeri i det almindelige boligbyggeri, sådan at mennesker får et fællesskab ud over såvel uddannelsesskel som aldersskel. Det må ikke være et kriterium for at sortere mennesker, at de laver et eller andet, eller de har en eller anden alder.

De bemærkninger, der er knyttet til forslaget om ændring af lov om boligbyggeri, kan jeg kun acceptere, idet jeg håber, de nævnte synspunkter bliver grundlaget for fremtidigt kollegiebyggeri.

Summa summarum: jeg kan tilslutte mig